MIN
OFICIUL

250

PE TEME DE EDUCAȚIE OSTĂȘEASCĂ, SPECIFICE MUNCII APARATULUI MINISTERULUI DE INTERNE

DISCIPLINA MILITARĂ — CONDIȚIE FUNDAMENTALĂ A ÎNDEPLINIRII CU SUCCES A SARCINILOR ȘI MISIUNILOR CE REVIN MINISTERULUI DE INTERNE

252

SERIA 5523

5 VOLUME

1972

MINISTERUL DE INTERNE
OFICIUL PENTRU PROPAGANDĂ, PUBLICAȚII DE SPECIALITATE
ȘI EDITORIAL

SECRET DE SERVICIU

DISCIPLINA MILITARĂ — CONDIȚIE FUNDAMENTALĂ A ÎNDEPLINIRII CU SUCCES A SARCINILOR ȘI MISIUNILOR CE REVIN MINISTERULUI DE INTERNE

Autori:
— general-maior CONSTANTIN MLEȘNIȚĂ
— locotenent-colonel ILIE LUNGU

Nr. 5523

1972

ÎNTĂRIREA CONTINUĂ A DISCIPLINEI SOCIALISTE — COORDONATĂ CONSTANTĂ A POLITICII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Disciplina reprezintă o latură esențială a vieții sociale prin care unui individ, grup, clase, comunități sau societăți umane i se impune respectarea anumitor norme de comportament.

Progresul în organizarea și perfecționarea oricărui domeniu de activitate reclamă prezența disciplinei, de a cărei realizare depind modul de funcționare a organismului social și integrarea oamenilor în acest proces. Ca necesitate și ca principiu de bază al organizării vieții sociale, disciplina constituie o latură esențială a raporturilor dintre oameni și a activității lor. Fără o corelare a raporturilor dintre indivizi, societatea omenească nu ar putea fi concepută. Oriunde au existat oameni și raporturi sociale s-au impus cu necesitate și norme de reglementare a acestor raporturi, a apărut inevitabil și o anumită disciplină socială.

Evoluția istorică a societății, indiferent de treapta pe care s-a aflat, a fost caracterizată de o anumită disciplină, de o anumită organizare, autoritate și subordonare.

Conținutul disciplinei însă, sfera și metodele de realizare a ei au avut o determinare concret-istorică. În orînduirile întemeiate pe exploatarea omului de către om și pe antagonisme

de clasă, normele disciplinei au fost impuse prin constrîngerea economică, spirituală și fizică. În acest sens, V. I. Lenin arăta că „A fost un timp cînd fără disciplină iobagă nu se putea conduce economia, cînd a fost o singură disciplină — aceea a bîtei, a fost o vreme a dominației capitaliștilor, cînd foametea constituia forța disciplinei. Acum însă, de la... începutul revoluției socialiste, disciplina trebuie să fie creată pe principii cu totul noi, o disciplină bazată pe încredere în capacitatea de organizare a muncitorilor și a țăranilor săraci, o disciplină tovărășească, o disciplină bazată pe respect, disciplină bazată pe independența și inițiativa în luptă“ [1].

Orînduirea socialistă creează necesități și condiții cu totul noi în sfera disciplinei sociale.

Legile obiective specifice care acționează în socialism, cunoașterea acestor legi și activitatea desfășurată în mod planificat și conștient pe scara întregii societăți, relațiile sociale fără exploatare și eforturile de organizare a societății impun norme și cerințe deosebite în sfera disciplinei. Făurirea unei noi discipline constituie o problemă vitală pentru întregul proces de construire a socialismului, pentru activitatea economică, politică și cultural-științifică, pentru întreaga activitate socială. Sintetizînd într-o formulare de o extremă concizie însemnătatea disciplinei sociale pentru înfăptuirea măreţului program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia la cel de-al X-lea Congres al partidului că „...edificarea socialismului și comunismului cere muncă, ordine, disciplină, răspundere“ [2].

Partidul Comunist Român, încă de la apariția sa pe arena politică a României, s-a distins prin hotărîrea cu care a militat pentru realizarea unității de voință și acțiune, pentru realizarea unei discipline ferme, ca cerințe fundamentale ale vieții de

---

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. 27, Editura de stat pentru literatură politică, București, 1955, pag. 503.

[2] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 4, Editura politică, București, 1970, pag. 266.

partid cît și pentru toți oamenii muncii în lupta împotriva exploatării și asupririi burghezo-moșierești.

Odată cu eliberarea țării de sub jugul fascist și trecerea la revoluția populară, importanța disciplinei revoluționare s-a menținut integral și a fost amplificată de către partidul nostru, ea constituind o condiție esențială a succesului marilor bătălii de clasă ce au avut loc în lupta pentru cucerirea deplină a puterii politice de către proletariat și aliații săi. Indicînd cu claritate factorii hotărîtori și căile de urmat pentru înlăturarea situației grele în care se afla țara, pentru reconstrucția ei rapidă și înfăptuirea unor profunde transformări revoluționare, partidul nostru comunist a apreciat că instaurarea unei discipline ferme trebuie să constituie un obiectiv de prim ordin atît în acțiunile politice, cît și în sfera producției materiale.

În ampla încleștare în care se hotăra răspunsul la întrebarea „care pe care“, în uriașele demonstrații de masă pentru instaurarea unui guvern democratic, în nenumărate mitinguri de la orașe și sate, în ocuparea cu forța a pămînturilor moșierești și izgonirea din întreprinderi a elementelor fasciste, spiritul de organizare și disciplină promovat de partid a avut un rol de însemnătate determinantă. Organizarea și disciplina au facilitat unirea tuturor potențelor clasei muncitoare și aliaților ei într-un singur șuvoi, îndreptat în direcția cerută de interesele revoluției în plină desfășurare, asigurîndu-se și prin aceasta superioritatea forțelor democratice asupra celor ale reacțiunii.

În etapa revoluției socialiste, în vasta desfășurare a eforturilor pentru industrializarea socialistă a țării și cooperativizarea agriculturii, Partidul Comunist Român a continuat să sădească, să consolideze și să dezvolte cu migală și perseverență noua disciplină socialistă în rîndul maselor muncitoare.

Pe baza noilor relații de producție, a propriei experiențe dobîndite în procesul revoluției și construcției socialiste și ca rod al activității politico-ideologice a partidului, oamenii muncii au devenit tot mai conștienți de adevărul că întărirea continuă a disciplinei este în interesul lor. Muncitorii, țăranii, intelec-

tualii au înțeles că disciplina făurită de partid este un liant puternic, indispensabil al capacităților și energiilor întregii națiuni socialiste pentru ridicarea patriei pe treptele tot mai înalte ale civilizației și progresului.

Partidul a considerat și consideră întărirea continuă a disciplinei socialiste ca o condiție fundamentală pentru asigurarea unui progres neîntrerupt pe calea făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră. În etapa actuală, disciplina conștientă, revoluționară constituie o problemă socială și politică importantă ce se pune nu la scara unor indivizi izolați sau la grupuri restrînse, ci la dimensiunea întregii societăți. În zilele de astăzi, datorită creșterii masive a bazei tehnico-materiale, nici cel mai simplu proces tehnologic dintr-o fabrică sau uzină și cu atît mai mult desfășurarea producției la nivelul întregii țări nu se pot concepe fără existența unei organizări precis delimitate, bazate pe disciplină, care implică autoritate, subordonarea voințelor individuale. Secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea că „O deosebită atenție trebuie acordată întăririi disciplinei în muncă, respectării riguroase a regulamentelor de ordine interioară, asigurării condițiilor ca fiecare lucrător să folosească în mod eficient întregul timp de lucru" [1].

O dovadă grăitoare a preocupărilor partidului și statului nostru pentru întărirea continuă a disciplinei socialiste a constituie Legea nr. 1 din 26 martie 1970 a organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat. În accepțiunea acestei legi, disciplina trebuie privită și înțeleasă ca o condiție hotărîtoare a progresului, a folosirii cu eficiență a tehnicii noi, a utilizării cu randament maxim a timpului și forței de muncă, a capacității utilajelor și instalațiilor, a organizării științifice a producției, ca o necesitate obiectivă pentru economia noastră planificată aflată în plină dezvoltare. În lege se stipulează sintetic faptul că „Întărirea disciplinei în muncă, perfecționarea organizării activității unităților socialiste, contribuie la folosirea superioară a potențialului material și uman al țării, la mobilizarea maselor de oameni ai muncii pentru realizarea programului stabilit de partid pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și trecerea la construirea comunismului în patria noastră" [1].

[1] Nicolae Ceaușescu, Raport la Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, București, 1972, pag. 17.

Disciplina, astfel concepută și reglementată prin lege, duce la creșterea simțului de răspundere, a spiritului de organizare și conștiinciozitate în muncă, a exigenței față de propria comportare și a celor din jur, a intoleranței față de orice neglijență, superficialitate și abuz. Legea nu face, de fapt, decît să stipuleze și să dea forță juridică unor norme morale, unor aspirații și dorințe statornicite în societatea noastră în procesul făuririi noilor raporturi sociale și care sînt acceptate unanim de masa celor ce muncesc.

Alături și în completarea instrumentelor legale, întărirea disciplinei socialiste se realizează și prin vasta activitate educativă desfășurată de partid. Este concludent în această privință programul partidului nostru pentru îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educația socialistă a maselor, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste. Măsurile preconizate în acest program de ridicare a nivelului ideologic, politic și cultural al comuniștilor și al întregului popor urmăresc formarea omului nou care să acționeze conștient, disciplinat pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră. Așa cum subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu, „Numai în măsura în care vom acționa pentru ca să asigurăm respectarea... disciplinei sociale în toate domeniile de activitate, vom putea spune că,

[1] Legea nr. 1 din 26 martie 1970 a organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat, publicată în Colecția de legi și decrete nr. I/1970, pag. 10.

într-adevăr, ne facem datoria de comuniști. Nu putem admite nici anarhie, nici indisciplină"[1].

În stadiul complex de dezvoltare socialistă la care a ajuns țara noastră, disciplina conștientă, fermă este prezentă peste tot unde există activitate, unde se muncește. Ea izvorăște dintr-o înaltă conștiință cetățenească, din rațiunea utilității ei, din sentimentul responsabilității pentru destinele patriei. Se știe că în primăvara anului 1970, cînd asupra unei însemnate părți a teritoriului țării s-a abătut năprasnica calamitate naturală, poporul nostru, într-o unitate de granit în jurul Partidului Comunist Român, a conducerii sale în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, care din primele momente a fost prezent pe frontul luptei împotriva dezastrului, și-a manifestat plenar dîrzenia, eroismul, solidaritatea, dar și înaltul grad de ordine și disciplină fără de care nu se putea organiza acțiunea națională de salvare a bunurilor și vieților omenești cît și de refacere de pe urma dezastrelor.

Practica construcției socialiste din țara noastră demonstrează convingător faptul că majoritatea covîrșitoare a muncitorilor, țăranilor, inginerilor, tehnicienilor, funcționarilor și altor categorii de oameni ai muncii dovedesc un înalt spirit de disciplină în muncă, în îndeplinirea sarcinilor profesionale ce le au, fapt concretizat în marile realizări obținute în dezvoltarea economiei naționale. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, „Rezultatele din 1971 și din primul semestru al acestui an ne arată că sarcinile actualului cincinal... se realizează în bune condiții. În această perioadă, producția globală industrială — dezvoltîndu-se într-un ritm de 11,5 la sută — a depășit cu circa 11 miliarde lei prevederile planului. Recolta de cereale, de 14,5 milioane tone, obținută anul trecut, a înregistrat cel mai înalt nivel atins pînă acum

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 6, Editura politică, București, 1972, pag. 256.

în țara noastră. Pe baza dezvoltării în ritm susținut a producției materiale, produsul social a sporit în anul 1971 cu 11,2 la sută, iar venitul național cu 12,8 la sută, ceea ce reflectă valorificarea mai judicioasă a resurselor, ridicarea eficienței economice... Producția industrială este anul acesta de 21 ori mai mare decît în 1938 ; producția agricolă globală din anul 1971 a depășit de 1,9 ori nivelul antebelic"[1]. Aceste realizări constituie o expresie majoră a ordinii și disciplinei în producție, manifestate conștient de către oamenii muncii.

Rezultă așadar că avînd călăuză învățătura marxist-leninistă, aplicînd în mod creator legile generale ale revoluției și construcției socialiste la condițiile concrete ale României, Partidul Comunist Român a făurit, în procesul construirii noii orînduiri, o nouă disciplină socială, capabilă să subordoneze, să concentreze și să orienteze voința, capacitatea și energiile creatoare ale poporului nostru spre un scop unic — înfăptuirea politicii de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate.

În procesul general de făurire și întărire de către Partidul Comunist Român a disciplinei noi socialiste se integrează și disciplina militară ca parte componentă a acesteia.

[1] Nicolae Ceaușescu, Raport la Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, București, 1972, pag. 9.

DISCIPLINA MILITARĂ; ROLUL ŞI ÎNSEMNĂTATEA EI ÎN MUNCA UNITĂŢILOR MINISTERULUI DE INTERNE

Disciplina militară, ca formă specifică de manifestare a disciplinei sociale, a constituit şi constituie pentru armată o necesitate obiectivă şi o condiţie principală a existenţei şi capacităţii sale combative. Încă cu multe secole în urmă s-a conturat unanim aprecierea că disciplina militară este un factor hotărîtor al tăriei armatei, socotind indisciplina ca izvor de insuccese şi înfrîngeri în luptă. Conducători şi gînditori militari de prestigiu au sesizat că indisciplina pe cîmpul de luptă duce la dezorganizare şi panică, de unde pînă la înfrîngere nu este decît un pas. Vestiţii generali romani şi înşişi conducătorii Imperiului roman îşi dădeau seama că victoriile armatelor lor se datoresc în mare măsură disciplinei pe care au reuşit să o imprime trupelor. Jacques Bénigne Bossuet [1] nota într-un comentariu că romanii n-au fost de nimic mai mîndri ca de disciplina lor militară şi că disciplina militară a fost primul lucru care a apărut şi ultimul care a dispărut în statul lor. La rîndul său, Niccolo Machiavelli [2] sublinia că un conducător va trebui să impună oamenilor lui ordinea şi disciplina, că războiul cere stăpînirea ştiinţei organizării şi a disciplinei.

[1] Scriitor francez reprezentativ al secolului al XVII-lea.

[2] Gînditor politic, istoric şi scriitor, teoretician militar, ideolog de seamă al burgheziei italiene din perioada Renaşterii.

Pentru a atrage atenția asupra disciplinei și a determina înțelegerea necesității ei, conducătorii și gînditorii militari din trecut au relevat urmările nefaste ale lipsei de disciplină în timp de pace, efectele ei catastrofale în timp de război. Napoleon Bonaparte spunea că regulile riguroase ale disciplinei militare sînt necesare pentru a feri armata de înfrîngeri, de măcelărire și mai ales de dezonoare.

Demonstrînd marea însemnătate a disciplinei militare, V. I. Lenin arăta că forța a 100 de oameni poate întrece forța a 1000 de oameni, cînd cei 100 de oameni sînt organizați și disciplinați. El sublinia că în războiul modern iese învingător acela care are o organizare mai înaltă, o tehnică mai bună și neapărat o disciplină mai puternică : „Pentru a învinge este nevoie de o luptă grea, este nevoie de o disciplină militară, de o disciplină de fier“ [1].

Istoria militară a românilor oferă nenumărate dovezi care atestă că disciplina de fier a trupelor constituie o condiție de bază a succeselor în luptă. Generalizînd bogata experiență de luptă a oștilor române în lupta lor împotriva cotropitorilor străini, evidențiind învățămintele ce se desprind din aceasta, marele istoric și patriot Nicolae Bălcescu, referindu-se la oastea Țării Românești, arăta că atita timp cît aceasta „...a păstrat în inima sa simțămintele de disciplină, neapărate virtuți ale unui bun oștean, românii au făcut minuni“ [2].

Marele nostru istoric Nicolae Iorga consemna faptul că „Ceea ce face puterea unei armate, ar zice oricine, este disciplina acelei armate“ [3].

Se poate conchide așadar că, de-a lungul istoriei, nu vom găsi în nici o epocă și în nici o țară un conducător de stat, un mare conducător de oști, un celebru teoretician militar care

[1] V. I. Lenin, Despre război, armată și știința militară, vol. 2, Editura militară, București, 1958, pag. 722.

[2] N. Bălcescu, Scrieri militare alese, Editura militară, București, 1957, pag. 82.

[3] Pagini din gîndirea militară românească (1821—1916), Editura militară, București, 1969, pag. 389.

în aprecierea capacității de luptă a armatei să nu fi pus pe prim plan disciplina, care să nu fi socotit disciplina ca un factor esențial pentru obținerea victoriei pe cîmpul de luptă.

Nu necesită o argumentare specială faptul că, în condițiile actuale, disciplina este un factor indispensabil în toate compartimentele organismului militar, inclusiv în activitatea unităților Ministerului de Interne, chemate să fie, împreună cu întregul popor, apărătoare ale independenței noastre naționale, ale suveranității de stat și cuceririlor socialiste ale poporului.

Conținutul disciplinei militare — ca parte integrantă a disciplinei socialiste a orînduirii noastre — este definit în art. 1 al Regulamentului disciplinar al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, care precizează : *„Disciplina militară constă în respectarea cu strictețe și întocmai de către militarii de toate gradele a ordinii și regulilor stabilite prin legile și regulamentele militare“*.

Prevederea respectivă este întru totul valabilă și obligatorie în activitatea tuturor unităților și formațiunilor Ministerului de Interne. Aceasta, deoarece ele sînt constituite ca organisme militare avînd sarcina fixată prin lege de a înfăptui, ca aparat specializat, politica partidului și statului în domeniul apărării securității statului, asigurării ordinii publice, apărării proprietății socialiste și personale, a drepturilor și intereselor legale ale persoanelor, prevenirii și descoperirii infracțiunilor.

O problemă de principiu și hotărîtoare care se pune cu privire la disciplina militară în unitățile Ministerului de Interne se referă la necesitatea *caracterului conștient* al acesteia.

Disciplina conștientă presupune ca fiecare lucrător să acționeze în orice împrejurare din convingere, să se simtă voluntar angajat în lupta pentru respectarea cerințelor și normelor disciplinei, să lupte din toate puterile pentru executarea ordinelor, să-și dăruiască întreaga energie și pricepere îndeplinirii calitative a sarcinilor și misiunilor.

Desigur, promovarea cu consecvență în unitățile și formațiunile Ministerului de Interne a principiului disciplinei militare conștiente nu exclude măsurile de constrîngere. Atunci cînd

celelalte activități educative desfășurate de comandanți (șefi). de organele și organizațiile de partid nu reușesc să determine un cadru să ajungă la înțelegerea conștientă a obligației de a-și îndeplini sarcinile, de a respecta normele vieții specifice armatei, se iau măsuri de tragere la răspundere potrivit prevederilor regulamentare.

Imperativul întăririi permanente a disciplinei conștiente, al ridicării ei pe un plan superior în toate unitățile și formațiunile derivă din însuși *caracterul politic* al sarcinilor și misiunilor ce le revin.

În documentele de partid și de stat sînt definite și stabilite cu claritate locul și rolul Ministerului de Interne în cadrul aparatului de stat, competențele și împuternicirile pe care le are, formele și metodele de muncă pentru apărarea cuceririlor socialiste ale poporului. Calitatea de cadre ale aparatului de stat și, totodată, de activiști politici cere fiecărui lucrător din Ministerul de Interne să manifeste o disciplină desăvîrșită în respectarea tuturor reglementărilor ce privesc sarcinile, atribuțiile, competențele și metodele de muncă. În această privință se cere o viziune politică largă, înțelegerea faptului că atitudinea indisciplinată prin depășirea sau încălcarea acestor reglementări aduce daune intereselor partidului și poporului, știrbesc autoritatea și prestigiul Ministerului de Interne.

Se știe că activitatea unităților și formațiunilor Ministerului de Interne are prin excelență un conținut politic. Fiecărui lucrător i se cere să manifeste o disciplină desăvîrșită în aplicarea neabătută în procesul muncii a hotărîrilor de partid, să se situeze conștient în orice împrejurare pe pozițiile ideologice și politice ale partidului, să îndeplinească ordinele și instrucțiunile ce reglementează munca și activitatea tuturor categoriilor de unități și formațiuni. Încălcarea acestor cerințe fundamentale, atitudinea indisciplinată față de aceste cerințe pot duce la implicații sociale și politice atît interne cît și externe. Pentru a evita asemenea situații, încadrarea necondiționată în cerințele documentelor ce reglementează activitatea unităților și formațiunilor Ministerului de Interne, atitudinea disciplinată

în respectarea acestor documente se impune cu necesitate în activitatea fiecărui lucrător.

Rolul și însemnătatea disciplinei conștiente în activitatea fiecărui lucrător din unitățile și formațiunile Ministerului de Interne derivă și din *specificitatea modalităților de îndeplinire a misiunilor și a sarcinilor.*

Ministerul de Interne este un organism cu multiple compartimente de muncă și specialități. Întreg acest mecanism trebuie să funcționeze — vorbind la figurat pînă la ultima rotiță — perfect, cu operativitate și precizie maximă în direcțiile stabilite, în ritmul și cu forța ce se ordonă. Pentru realizarea acestor deziderate disciplina și ordinea, organizarea și subordonarea, ca atribute componente ale disciplinei, sînt factori determinanți.

Rapiditatea cu care se impune de multe ori — de fapt în majoritatea cazurilor — luarea deciziilor și măsurilor pentru îndeplinirea misiunilor, supleţea în adaptarea la noile situații survenite pe timpul acțiunilor pot fi diminuate sau chiar anihilate de cea mai mică tărăgănare în executarea promptă a celor ordonate. Și, dimpotrivă, disciplina fermă, conștientă asigură materializarea imediată a măsurilor ordonate.

De asemenea, disciplina militară are un rol deosebit de important avînd în vedere faptul că specificul muncii pune în numeroase cazuri lucrătorii din Ministerul de Interne față în față cu diferite categorii de dușmani și infractori. În aceste situații se impune ca fiecare ofițer și subofițer să respecte ordinele pe care le-a primit, să folosească metodele și mijloacele de acțiune stabilite. În felul acesta vor putea fi dejucate abilitatea și subtilitățile infractorilor, vor reuși să evite insuccesele și își vor putea îndeplini misiunile și sarcinile.

Caracterul conspirat al multor acțiuni, misiuni și sarcini ale lucrătorilor din Ministerul de Interne, de asemenea, pune pe prim plan necesitatea unei discipline ferme. Nerespectarea cerințelor și normelor de muncă conspirată, ca manifestare a indisciplinei, duce la ratarea misiunilor și, implicit, la prejudi-

cierea unor interese politice sau social-economice ale poporului nostru.

Totodată, trebuie avut în vedere că specificul muncii în Ministerul de Interne impune cu necesitate o înaltă disciplină în gîndirea fiecărui lucrător pentru a putea îndeplini irepro-șabil, la nivelul exigențelor puse de conducerea de partid și de stat, a atribuțiilor și sarcinilor ce-i revin. Pe cît este de riguroasă disciplina conștientă cînd se pune problema executării întocmai și la timp a ordinelor, pe atît de bogată se dovedește ea în nuanțe, cuprinzînd în sine libertatea ideilor, a inițiativelor îndrăznețe, a gîndirii creatoare. Aceasta presupune ca fiecare lucrător să gîndească temeinic în fiecare situație, să analizeze multilateral cauzele pe care le lucrează și să elaboreze judecăți și raționamente de valoare. De asemenea, soluționarea justă și eficace a sarcinilor și misiunilor implică prezența elasticității în gîndire, orientarea corectă de la caz la caz, de la acțiune la acțiune. Trebuie avut în vedere că rețetele tip, rezolvarea pe baza unei gîndiri în tipare, aplicarea repetată a acelorași procedee și metode în rezolvarea unor acțiuni și sarcini duc la insuccese. Rezultă așadar că disciplina în activitatea fiecărui lucrător din Ministerul de Interne presupune ca însăși gîndirea lui să fie ordonată, riguroasă, organizată pentru a fi mai productivă. Printr-o gîndire disciplinată, lucrătorul se poate apropia mai mult și cu ușurință de esența problemelor pe care urmează să le rezolve, poate argumenta și susține măsurile adoptate în cele mai diverse situații. Și, dimpotrivă, o gîndire dezorganizată, haotică, contradictorie, cu alte cuvinte indisciplinată, pune greutăți atît în munca personală a celui care are asemenea neajunsuri cît și colectivului în care muncește.

Exigența sporită pentru întărirea continuă a disciplinei și ordinii militare este determinată și de *complexitatea și amploarea sarcinilor puse de partid pentru perfecționarea continuă a muncii, de promptitudinea și înalta calitate cu care se cere a fi realizată aceasta*. Este vorba de acel spirit de exigență generală, imprimat de partid, îndeosebi de Congresul al X-lea și de Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, care caracterizează întreaga noastră viață socială. Eforturile de perfecționare, de autodepășire, atît de evidente în toate domeniile și sectoarele de muncă — începînd cu organizarea și conducerea vieții economice și sociale pe plan național și terminînd cu organizarea riguroasă a muncii și a producției în fiecare uzină, atelier, fermă de stat și cooperativă agricolă de producție —, nu pot să nu fie prezente cu aceeași vigoare și perseverență în cadrul tuturor unităților și formațiunilor Ministerului de Interne. Obiectivele de atins din acest punct de vedere sînt trasate în Hotărîrea Secretariatului C.C. al P.C.R. din septembrie 1971 cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice și de educare marxist-leninistă a personalului Ministerului de Interne și la intensificarea pregătirii de specialitate și militare a acestuia. În baza hotărîrii se impune cu necesitate perfecționarea continuă a activității prin utilizarea în muncă a unor metode și procedee în pas cu realizările și cuceririle noi ale științei și tehnicii.

Promovarea cu consecvență a unor procedee perfecționate de muncă, promovarea noului și înlăturarea cu hotărîre a tot ce este vechi și perimat — ca manifestări ale exigențelor disciplinei conștiente — este determinată de faptul că și dușmanul, elementele infractoare își perfecționează metodele, acționează tot mai abil și subtil. Tocmai de aceea se cere ca fiecare lucrător să fie preocupat de perfecționarea muncii pentru a găsi noi forme și posibilități de a descoperi și dejuca acțiunile dușmănoase. Referindu-se la necesitatea perfecționării continue, cu prilejul convocării de instruire cu cadrele de conducere a muncii, ținută la București în mai 1972, tovarășul ministru Ion Stănescu spunea că „...este necesar ca... fiecare inspectorat să devină un laborator în care să se experimenteze forme și metode perfecționate de muncă, în care să fermenteze puternic spiritul novator. Am în vedere că dv. sînteți buni practicieni, dar în același timp trebuie să vă însușiți și să aplicați într-o

mai mare măsură în practică știința conducerii, să desfășurați o activitate de cercetare permanentă, care să aibă drept rezultat perfecționarea continuă a muncii".

Un rol deosebit de important are disciplina conștientă, fermă în relație directă cu *folosirea rațională și eficientă a bunurilor materiale și a fondurilor financiare.*

Se știe că prin grija partidului și statului nostru, a crescut an de an gradul de înzestrare a unităților cu tehnică modernă, aparatură pentru cercetarea criminalistică, autostații radio mobile, cabinete fonice și alte bunuri materiale. De asemenea, unitățile au la dispoziție fonduri bănești care împreună cu baza materială asigură îndeplinirea calitativă a misiunilor de luptă și a sarcinilor de serviciu. Folosirea tehnicii și a celorlalte bunuri materiale din înzestrare cît și cheltuirea potrivit normelor financiare a fondurilor bănești impun o disciplină desăvîrșită. Tehnica pusă la dispoziție va da rezultate numai dacă cei care lucrează cu ea o vor folosi în cea mai strictă conformitate cu ordinele în vigoare. De asemenea, o strictă disciplină financiară va asigura evitarea oricărui abuz în folosirea fondurilor bănești.

Rezultă așadar că sfera de cuprindere a disciplinei conștiente în unitățile Ministerului de Interne este foarte largă și are un rol și o însemnătate deosebite. Statornicirea și consolidarea unei discipline și a unei ordini militare ferme în toate unitățile și formațiunile conferă acestora capacitatea de a-și îndeplini cu cinste misiunile și sarcinile ordonate de conducerea partidului și statului nostru.

Trebuie să constituie un motiv de mîndrie pentru fiecare lucrător din aparatul Ministerului de Interne faptul că personal comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, referindu-se la activitatea Ministerului de Interne, a arătat: „...apreciem în mod deosebit activitatea desfășurată... de organele Ministerului de Interne, care... au desfășurat o activitate susținută, îndeplinind hotărîrile de partid și de stat, veghind la asigurarea muncii pașnice a poporului nostru, la apărarea cuceririlor revoluționare, a proprietății obștești, la garantarea

dezvoltării societății noastre socialiste" [1]. Desigur, aceste aprecieri reflectă incontestabil și implicit o stare disciplinară bună în unitățile Ministerului de Interne fără de care nu se puteau obține rezultatele la care se referă sintetic comandantul nostru suprem.

Manifestînd o înaltă responsabilitate pe planul disciplinei, al respectării cerințelor jurămîntului militar, ale legilor și regulamentelor militare, ale ordinelor și instrucțiunilor de muncă ale conducerii Ministerului de Interne, întregul personal și-a intensificat eforturile în vederea îndeplinirii la un nivel calitativ superior a misiunilor ce-i revin. S-a dezvoltat munca informativ-operativă în vederea prevenirii, descoperirii și lichidării la timp a acțiunilor îndreptate contra securității statului. A crescut eficiența luptei pentru apărarea proprietății socialiste, a avutului personal al cetățenilor, a ordinii și a liniștii publice, a libertăților și drepturilor cetățenești. S-a acordat o atenție sporită muncii de reeducare a celor ce au comis acte antisociale și transformării lor în oameni folositori societății. În activitatea lor, cadrele Ministerului de Interne aplică cu mai multă consecvență cerințele legalității socialiste, dovedesc combativitate față de elementele antisociale, manifestă solicitudine față de sesizările și cererile oamenilor muncii.

O expresie sintetică a stării disciplinare a personalului este reflectată de numărul mare al recompenselor acordate ofițerilor, maiștrilor militari, subofițerilor și angajaților civili, constînd în evidențieri în muncă, decorări cu ordine și medalii, promovări în treptele de salarizare, recompense în bani sau obiecte, înaintări în gradul următor înainte de expirarea stagiului minim.

Starea disciplinară bună a cadrelor noastre se manifestă, înainte de toate, în conștiința lor socialistă, în înaltul simț al răspunderii pentru îndeplinirea misiunilor. Această realitate

[1] Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 6, Editura politică, 1972, pag. 828—829.

confirmă faptul că personalul Ministerului de Interne respectă acea prevedere regulamentară potrivit căreia „Disciplina militară se bazează pe recunoaşterea conştientă de către fiecare militar a necesităţii îndeplinirii întocmai a îndatoririlor militare ce-i revin şi pe simţul răspunderii personale pentru apărarea patriei sale, Republica Socialistă România"[1].

Desigur, realizările obţinute pe linia formării şi consolidării unei stări disciplinare bune în unităţile Ministerului de Interne nu constituie nici pe departe motiv de automulţumire. Sînt ofiţeri, maiştri militari, subofiţeri şi angajaţi civili care nu-şi îndeplinesc întocmai şi la timp îndatoririle profesionale, încalcă unele atribuţii de serviciu, manifestă superficialitate în muncă. Alţii încalcă flagrant principiile eticii şi echităţii socialiste în relaţiile de serviciu, în familie şi societate. Continuă să existe cazuri cînd unii ofiţeri şi subofiţeri încalcă grav legile ţării în loc să vegheze la respectarea acestora, comit infracţiuni în dauna avutului obştesc şi personal, au relaţii cu elemente infractoare, primind de la acestea bani şi alte bunuri materiale. Se manifestă la unele cadre tendinţa de căpătuială, preocuparea pentru obţinerea unor venituri materiale pe căi necinstite. Alţii sînt stăpîniţi de viciul beţiei şi au o comportare imorală, putînd fi uşor corupţi de elemente interesate. Aceste fapte demonstrează cît de departe sînt unele cadre de spiritul şi cerinţele programului de educaţie socialistă al partidului, de normele vieţii şi muncii comuniştilor elaborate în proiect de Conferinţa Naţională a partidului din iulie 1972.

Incontestabil, aceste abateri se repercutează negativ asupra calităţii îndeplinirii sarcinilor şi misiunilor, unele avînd consecinţe grave. În legătură cu acest aspect, tovarăşul ministru Ion Stănescu arăta, cu prilejul convocării amintite anterior, că „...problema disciplinei militare, a trăirii după regulamentele militare se pune şi este perfect valabilă pentru toate unităţile, pentru toate formaţiunile — securitate, miliţie — pentru toţi lucrătorii... Acolo unde constataţi că anumite regulamente militare nu sînt cunoscute, s-au uitat, reintroduceţi, conform regulilor militare, restudierea lor, seminarizarea, însuşirea, luînd-o de la abecedarul muncii. Cer să se introneze de la bun început această regulă şi... să nu faceţi nici un fel de concesii de la cerinţele disciplinei militare".

[1] Regulamentul disciplinar al Forţelor Armate ale Republicii Socialiste România, art. 2.

PRINCIPALELE OBLIGAȚII IMPUSE DE DISCIPLINA MILITARĂ PERSONALULUI DIN MINISTERUL DE INTERNE

În coordonatele sale principale, în conținutul său esențial și în privința izvoarelor trainiciei ei, disciplina socialistă este aceeași și în cadrul Ministerului de Interne. Deși este parte integrantă a disciplinei socialiste a statului nostru, disciplina militară, după ale cărei cerințe se desfășoară activitatea în unitățile Ministerului de Interne, impune unele obligații determinate de specificul domeniului în care se aplică, de scopul căruia îi slujește.

Una din obligațiile fundamentale ale fiecărui lucrător constă în *cunoașterea și îndeplinirea întocmai a prevederilor înscrise în regulamentele militare, în ordinele și instrucțiunile de muncă ale conducerii Ministerului de Interne.*

Nu există moment, împrejurare sau sector din sfera de acțiune a organelor și unităților care să nu intre sub incidența prevederilor și normelor cuprinse în aceste documente încadrate perfect în conceptul de legalitate socialistă. Ele fixează cadrul de acțiune și de conduită pentru fiecare lucrător, asigură îndeplinirea misiunii patriotice ce revine Ministerului de Interne. Ordinele și instrucțiunile de muncă, regulamentele militare constituie baza exercitării atribuțiilor funcționale ale fiecărui lucrător, a realizării unor parametri superiori în îndeplinirea misiunilor.

Ceea ce se cere a fi subliniat în mod deosebit este necesitatea cultivării unor asemenea atitudini și crearea unui astfel de climat în unități și formațiuni încît tot ce se întreprinde, întregul mers al muncii să răspundă exigențelor acestor documente directoare.

Este un adevăr de netăgăduit, verificat de viață acela că în unitățile unde organizarea, desfășurarea și stilul de muncă se disting prin fermitatea cu care se promovează și se aplică ceea ce este statuat în aceste documente — prin faptul că șefii nu admit nimănui, și în primul rînd lor înșile, nici un fel de compromis — se obțin rezultate superioare în muncă.

Îndeplinirea prevederilor cuprinse în ordinele și instrucțiunile de muncă ale ministrului de interne și în regulamente, conformarea oricărei activități cerințelor acestora, asigură precizia executării misiunilor, îndeplinirea îndatoririlor profesionale la nivelul cerințelor exigente ale disciplinei militare.

Este important ca fiecare ofițer, subofițer și angajat civil să înțeleagă, să rețină și să fie convins de adevărul că personalitatea sa profesională, îndrăzneala, luciditatea și suplețea în gîndire și în activitatea practică se dezvoltă în măsura în care, pe lîngă pregătirea politico-ideologică, are ca fundament cunoașterea temeinică a ordinelor și instrucțiunilor de muncă și a regulamentelor. În realizarea stimulării interesului față de studiul acestor documente trebuie să-și aducă contribuția atît șefii profesionali cît și organele și organizațiile de partid. Dezideratul acestui studiu impune desigur un profund caracter formativ care să îmbogățească cultura și calificarea profesională a cadrelor, să le stimuleze viziunea creatoare asupra modalităților de rezolvare a sarcinilor și misiunilor. Nu se cer discuții formale sau repetarea mecanică a unor prevederi din aceste documente, ci confruntări acute cu practica, cu condițiile și multitudinea de împrejurări care apar în procesul îndeplinirii misiunilor.

Este important de reținut că întărirea disciplinei militare este condiționată de studierea și aplicarea în întreaga activitate a prevederilor ordinelor și instrucțiunilor de muncă, a regulamentelor, acestea reprezentînd comandamente de primă importanță.

Se impune așadar sublinierea faptului că respectul față de îndeplinirea integrală a cerințelor ordinelor și instrucțiunilor de muncă ale conducerii Ministerului de Interne este în fond respectul față de instituția noastră și trebuie să fie o componentă a sentimentului demnității și onoarei de a face parte din ea.

O altă obligație regulamentară, impusă de disciplina militară o constituie *îndeplinirea întocmai a ordinelor și dispozițiunilor șefilor.*

În cadrul raporturilor de muncă dintre șefi și subordonați unul din cele mai importante mijloace prin care se asigură conducerea este ordinul. Regulamentul stipulează că „Ordinul șefului este lege pentru subordonați. Ordinul se execută fără discuție, întocmai și la timp" [1], aceasta constituind o obligație primordială a fiecărui lucrător din Ministerul de Interne.

Dreptul șefilor de a da ordine cu putere de lege izvorăște din răspunderile deosebit de mari pe care le au. Șefii sînt investiți de a da ordinele în numele patriei. Desigur, ar fi greșit să se considere orice cuvînt sau indicație legate de aspectele mărunte ale muncii drept ordine date în numele patriei. Cînd vorbim de ordin se au în vedere acele imperative care se referă la îndeplinirea concretă a misiunilor. Minimalizarea semnificației ordinului duce implicit la atenuarea, banalizarea, compromiterea lui. Îndeplinirea necondiționată, fără discuție, întocmai și la timp a ordinelor — indiferent la ce problemă se referă — este o obligație ce nu poate fi eludată. În fața unui cadru nu poate exista nici un obstacol care să-l determine să dea înapoi de la îndeplinirea ordinului.

Legile și regulamentele militare consacră ordinului o autoritate supremă, declarîndu-l indiscutabil și obligînd pe fiecare ofițer, subofițer și angajat civil la o execuție ireproșabilă, în-

---

[1] Regulamentul disciplinar al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, art. 6.

tocmai şi la timp. Aceste prevederi reflectă specificul activităţii militare, a Ministerului de Interne, instituţie în care şeful nu poate explica şi nu este obligat să explice de fiecare dată subordonaţilor motivele şi raţiunea elaborării unui ordin. Acest lucru este impus, printre altele, de necesitatea asigurării compartimentării muncii, a păstrării secretului unor acţiuni pe care nu trebuie să le cunoască decît un singur cadru sau un grup restrîns. Această situaţie obligă subordonaţii să nu ceară nici o justificare din partea şefului pentru ordinul dat. Disciplina militară conştientă cere fiecărui cadru să facă totul, în orice împrejurare şi condiţii, pentru executarea ordinului primit, iar la nevoie să-şi rişte în acest scop chiar şi viaţa. Aceasta este obligaţia şi datoria de onoare a subordonaţilor. Sînt totuşi situaţii care arată că mai există lucrători care nu au înţeles temeinic prevederea regulamentară potrivit căreia ordinul şefului este lege pentru ei. Aşa este, de exemplu, cazul unui fost şef de echipă de la un P.C.T.F. care, deşi primise ordin să efectueze un control amănunţit asupra bagajelor şi mijlocului de transport ale unui cetăţean străin, despre care se deţineau date că va încerca să introducă ilegal în ţară monede şi obiecte de aur, în loc să execute ordinul, a cerut individului respectiv să parcheze maşina la cîţiva metri în interior de barieră. Profitînd de lipsa celor mai elementare măsuri care să asigure efectuarea controlului, individul respectiv a întors maşina brusc şi a trecut frontiera în ţara vecină.

De asemenea, doi subofiţeri au primit ordin să transfere încătuşat un infractor dintr-o localitate în alta. Ei însă nu au executat ordinul, în sensul că nu au pus cătuşele infractorului, iar acesta, avînd posibilităţi mai mari de acţiune, într-o staţie C.F.R. a evadat. Iată ce prejudicii poate aduce neexecutarea întocmai a ordinelor pe care le dau şefii.

Atrăgînd atenţia asupra neajunsurilor manifestate pe linia executării ordinelor, tovarăşul ministru Ion Stănescu, la aceeaşi convocare, accentua : „...din moment ce comandantul... a dat un ordin, nu are dreptul nimeni să-l mai conteste, nu are dreptul nimeni să mai discute, toţi sînt chemaţi să se adune, să analizeze ce măsuri să se ia cît mai repede, cît mai eficace şi să fie pus în aplicare ordinul respectiv".

În ierarhizarea obligaţiilor cerute de disciplina militară un loc deosebit de important îl ocupă *suportarea cu bărbăţie de către fiecare lucrător din aparatul Ministerului de Interne a rigorilor şi asperităţilor impuse de specificul muncii.*

Activitatea cadrelor Ministerului de Interne este supusă în permanenţă multor examene grele. De aceea, ţine de onoarea şi responsabilitatea fiecărui lucrător de a îndeplini necondiţionat acea prevedere regulamentară potrivit căreia militarul este obligat „să suporte cu tărie toate greutăţile şi privaţiunile serviciului militar"[1].

Se ştie că personalul Ministerului de Interne execută misiuni şi sarcini de mare răspundere, nu de puţine ori pline de pericole şi riscuri, găsindu-se în multe situaţii faţă în faţă cu duşmanul. Acest specific al muncii presupune un mare efort intelectual şi fizic, deseori prelungit în timp, nopţi nedormite, subordonarea necondiţionată a intereselor personale intereselor muncii. A face faţă cu bravură acestor eforturi şi privaţiuni este o obligaţie, dar şi o onoare care impun caracter tare, călit la şcoala bărbăţiei şi a luptei cu duşmanul. Dar, totodată, această muncă, cu greutăţile ei, trebuie privită şi ca o datorie înţeleasă, ca necesitate, ceea ce impune excluderea din activitatea şi atitudinea oricărui lucrător a văicărelii, lamentării, capriciului, moftului sau a comodităţii. Este de o importanţă fundamentală pentru muncă înţelegerea de către fiecare ofiţer şi subofiţer a faptului că activitatea ce o desfăşoară îl onorează, pentru că este pus să înfrunte cu dîrzenie o serie de greutăţi şi privaţiuni şi să înţeleagă că toate acestea decurg din necesitatea majoră de a contribui la asigurarea apărării valorilor fundamentale ale socialismului din patria noastră.

Cu toate acestea, trebuie spus că mai există ofiţeri şi subofiţeri care caută căile mai comode de rezolvare a problemelor

---

[1] Regulamentul disciplinar al Forţelor Armate ale Republicii Socialiste România, art. 3.

și nu se înscriu în efortul general de învingere fără șovăire a greutăților și privațiunilor impuse de muncă. De exemplu, un ofițer de miliție a fost sesizat de un cetățean că barmanul de la restaurantul în care se afla diluează băuturile alcoolice. Dar în loc să se deplaseze urgent la fața locului, ofițerul i-a spus reclamantului că nu poate face nimic deoarece este foarte „obosit" și că nu se ocupă cu asemenea fleacuri.

Există și unii ofițeri și subofițeri care manifestă tendința de a motiva unele lipsuri și neajunsuri prin neputință. Referindu-se la acest aspect, tovarășul ministru Ion Stănescu sublinia în cadrul convocării amintite : „Vă spun din capul locului, n-o să admitem și n-o să vă permitem să veniți cu atitudinea de neputință, că nu se poate... Nu admitem acest aspect de neputință... cuvîntul neputință trebuie exclus".

Disciplina militară presupune atitudini, comportări și angajamente supreme. Slujind cu devotament nețărmurit interesele patriei și ale partidului, ofițerii și subofițerii *sînt obligați ca în îndeplinirea sarcinilor și misiunilor să meargă — dacă nevoile o cer — pînă la sacrificiul suprem.*

În acest sens, fiecare ofițer și subofițer trebuie să aibă, în orice clipă a activității sale, treze în minte cerințele jurămîntului militar, angajamentul luat față de conducerea partidului și statului de a nu precupeți nimic, la nevoie nici sîngele, nici viața, pentru a sluji cu credință și abnegație cauza partidului și poporului, înaltele idealuri ale socialismului.

În numele disciplinei militare și a datoriei față de patrie, partid și popor, ofițerilor și subofițerilor li se poate cere să lupte în orice împrejurare pînă la ultima picătură de sînge, pînă la sacrificiul suprem. Firește, disciplina militară nu presupune și nici nu obligă la sacrificiul suprem care să fie rezultat al unor acțiuni negîndite sau exagerate, nu îndeamnă la fanatism care să se soldeze neapărat cu moartea. Dimpotrivă, viața omului fiind valoarea supremă, este o îndatorire a fiecărui ofițer (subofițer) să-și organizeze temeinic acțiunile, cu inițiativă, suplețe și creator, în așa fel încît să elimine pe cît posibil riscurile. Cu atît mai mult, șefilor le revine îndatorirea de a

organiza și coordona activitatea subordonaților de așa natură încît misiunile să fie îndeplinite fără sacrificii nejustificate, inutile. Recunoștința de onoare aparține acelor ofițeri și subofițeri care își îndeplinesc datoria avînd grijă atît de viața lor cît și de aceea a tovarășilor de luptă, a subordonaților pe care să-i conducă la înfrîngerea dușmanului, nu la moarte.

Rămîne desigur întru totul valabilă cerința disciplinei militare după care ne conducem, potrivit căreia nici chiar amenințarea cu moartea nu poate determina un ofițer sau subofițer din Ministerul de Interne să nu-și îndeplinească pînă la capăt sarcinile și misiunile, necruțîndu-și nici chiar viața, aceasta constituind o obligație atît regulamentară cît și etică.

Activitatea Ministerului de Interne evidențiază numeroase figuri de eroi care au slujit țara și interesele socialismului la înălțimea celui mai fierbinte patriotism, jertfindu-și viața în lupta cu dușmanul. Faptele lor constituie o înaltă pildă de dăruire pînă la sacrificiul suprem și vor rămîne înscrise în cartea de aur a luptătorilor pentru triumful cauzei socialismului în România.

Demni urmași ai celor care au pus mai presus de orice interesele patriei, partidului și poporului, ofițerii și subofițerii Ministerului de Interne înfruntă și astăzi cu curaj și dîrzenie dușmanul, sînt gata la chemarea patriei și partidului să facă orice sacrificiu.

Trebuie spus însă că sînt și cazuri cu totul izolate cînd unele cadre dovedesc lipsă de curaj în înfruntarea cu dușmanul. Cazul răpirii avionului de pe aeroportul din Oradea scoate în evidență lipsa de patriotism și devotament a celor care aveau în răspundere nemijlocită apărarea aeroportului, între care și un ofițer superior din Inspectoratul județean Bihor care nu și-a făcut datoria de luptător curajos, dovedind lașitate în executarea misiunii.

O altă obligație impusă de disciplina militară o constituie *însușirea temeinică de către fiecare ofițer și subofițer a cunoștințelor de specialitate și militare, îmbogățirea culturii profesionale.*

Asupra acestei obligații insistă pregnant și Hotărîrea Secretariatului C.C. al P.C.R. din septembrie 1971 cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice și de educare marxist-leninistă a personalului Ministerului de Interne și la intensificarea pregătirii de specialitate și militare a acestuia, document în care se subliniază că apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului, a ordinii de drept și liniștii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor este determinată, în mare măsură, de existența unor cadre care, pe lîngă o temeinică pregătire politico-ideologică și înalte calități moral-politice, trebuie să aibă și o temeinică pregătire de specialitate și militară.

De asemenea, în proiectul de norme ale vieții și muncii comuniștilor, ale eticii și echității socialiste, elaborat de Conferința Națională a partidului din iulie 1972 se arată că „Îndeplinirea sarcinilor tot mai complexe pe care le ridică etapa construirii societății socialiste multilateral dezvoltate cere în mod imperios ca fiecare membru de partid, toți comuniștii, în special cei aparținînd generațiilor tinere, să-și perfecționeze necontenit pregătirea de specialitate, competența profesională, să depună eforturi neslăbite pentru a-și însuși tot ce este nou și înaintat în țară și pe plan mondial în profesia sau meseria lor..."[1].

În baza documentelor de partid și a ordinelor ministrului de interne, pregătirea de specialitate și militară trebuie privită ca o activitate a cărei finalitate constă în ceea ce numim „stăpînirea deplină a profesiei". Înfăptuirea acestui deziderat se impune cu necesitate pentru fiecare ofițer și subofițer, deoarece munca prestată în Ministerul de Interne este o activitate deosebită, ale cărei exigențe se pot realiza numai pe baza unei temeinice pregătiri de specialitate și militare.

Misiunile și sarcinile pe care le îndeplinesc lucrătorii din Ministerul de Interne confirmă cu prisosință că ridicarea continuă a calificării, pînă la stăpînirea deplină a profesiei, este

[1] Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, București, pag. 510.

un imperativ major. Nimeni nu poate fi astăzi util societății în orice activitate, și cu atît mai mult cadrele din Ministerul de Interne, fără a întruni calitățile unor buni specialiști în compartimentul lor de muncă. Neînțelegerea sau nerespectarea acestui deziderat a făcut ca unii ofițeri și subofițeri să neglijeze pregătirea lor, să nu studieze cu temeinicie legile și să nu le aplice la nivelul exigențelor cerute. De asemenea, în pregătirea de specialitate și militară a fost neglijată instruirea în funcție de profilul muncii, nemergîndu-se, acolo unde era cazul, pînă la individualizare. De aceea, este necesar ca în fiecare unitate să se îndeplinească cu cea mai mare strictețe ordinul tovarășului ministru potrivit căruia pregătirea de specialitate cît și cea militară să fie strîns legate de specificul fiecărui compartiment de muncă, mergîndu-se cu individualizarea pînă la nivelul ofițerului și subofițerului, în raport cu sarcinile pe care le îndeplinesc nemijlocit.

Disciplina militară impune ca obligație fiecărui lucrător *de a stima șefii și superiorii, de a respecta cu strictețe regulile politeții militare.*

Ofițerii și subofițerii, corp comun cu întregul popor, trup din trupul națiunii, sînt — de la cei care comandă la cei comandați — fii de muncitori, țărani și intelectuali. Această compoziție socială determină obiectiv un caracter unitar al sentimentelor și năzuințelor tuturor cadrelor. Cu toții au un crez, deși sînt pe trepte ierarhice diferite : acela de a servi patria și partidul cu devotament.

Compoziția socială a cadrelor Ministerului de Interne cît și unitatea lor de interese creează condiții și cer totodată ca raporturile dintre șefi și subordonați să reflecte principiile și normele eticii noastre socialiste. Dar organele, unitățile și formațiunile Ministerului de Interne, funcționînd ca organe militare, impun ca absolut toate raporturile de muncă dintre șefi și subordonați să se bazeze și pe obligativitatea de a îndeplini cu rigurozitate ordinele și dispozițiunile șefilor. Aceasta nu exclude însă obligația ca între șefi și subordonați să existe relații de cel mai profund umanism, de respectare reciprocă a

personalității și demnității. Dimpotrivă, respectul reciproc sub toate aspectele se impune nu numai ca o cerință etică, ci și ca una regulamentară. În Regulamentul disciplinar este prevăzută obligația șefilor de a fi exigenți, dar drepți cu subordonații, să nu le înjosească demnitatea personală, iar o altă prevedere stipulează obligația subordonaților de a respecta pe șefi și superiori, a manifesta politețe față de aceștia.

Regulamentele se referă la numeroase reguli ale politeții, pe care subordonatul este obligat să le respecte în relațiile sale cu șefii. Astfel, cînd un cadru dorește să se adreseze unui tovarăș de muncă în prezența unui șef sau superior, el trebuie să ceară pentru aceasta permisiunea șefului (superiorului) ; în cadrul relațiilor de serviciu, cînd un subordonat primește un ordin, este obligat să ia poziția de drepți ; orice subordonat, cînd se prezintă în fața șefului, are îndatorirea să fie îmbrăcat regulamentar (dacă este în uniformă), iar civil, într-o vestimentație curată și decentă ; în orice ținută ar fi (militară sau civilă), subordonatul nu are voie să se adreseze șefului cu miinile în buzunare ; subordonații sînt obligați ca și atunci cînd sînt îmbrăcați civil și întîlnesc un șef pe stradă, la cinematograf, teatru etc., să îl salute după regulile obișnuite în viața civilă ; pe timpul dării salutului, subordonatul (militar sau civil) trebuie să întrerupă convorbirea pe care o are cu un interlocutor ; în restaurante, bufete, cofetării, în situația cînd șeful (superiorul) trece prin imediata apropiere, subordonatul trebuie să ia o poziție cuviincioasă și, fără a se ridica în picioare, să-l salute printr-o ușoară înclinare a capului ; în orice împrejurare (pe stradă, în mijloace de transport în comun sau militare, la conferințe, adunări, spectacole organizate în unitate), militarul oferă locul cel mai bun șefului ; în tramvaie, troleibuze, autobuze, trenuri locale etc., militarul este obligat să salute șeful și, dacă nu sînt locuri libere, să ofere acestuia locul său ; se interzice subordonaților să stea jos, să fumeze în prezența șefului fără aprobarea acestuia etc. Respectarea acestor prevederi regulamentare constituie nu numai o obligație, dar și o manifestare a gradului de cultură și a bunului simț.

Una din principalele obligații impuse de disciplina militară fiecărui lucrător din Ministerul de Interne o constituie atitudinea plină de solicitudine, respect și comportare civilizată în înfăptuirea principiului legăturii cu masele de oameni ai muncii.

Din documentele de partid și din sarcinile trasate personal de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se desprinde necesitatea ca unitățile și toți lucrătorii Ministerului de Interne să întărească continuu legăturile cu masele de oameni ai muncii, aceasta constituind una din garanțiile fundamentale ale îndeplinirii cu succes a sarcinilor și misiunilor ce le revin. Desigur, înfăptuirea justă, în mod corect a acestei importante cerințe impune ca fiecare lucrător din Ministerul de Interne să aibă o comportare demnă, să manifeste respect, solicitudine și cinste față de oamenii muncii, să dovedească o comportare civilizată față de aceștia.

Comportarea demnă, respectuoasă și civilizată se impune cu necesitate în cadrul relațiilor oficiale, profesionale pe care le au lucrătorii din Ministerul de Interne cu oamenii muncii.

În această sferă se include, de exemplu, atitudinea plină de solicitudine a tuturor lucrătorilor concretizată în rezolvarea operativă și în mod legal a cererilor pentru care se adresează oamenii muncii unităților și formațiunilor Ministerului de Interne. Trebuie spus că, din acest punct de vedere, mai sînt lucrători care au abateri condamnabile. Așa a fost, de exemplu, următorul caz : un cetățean din Capitală, la coborîrea din autobuz, a sesizat că îi lipsește buletinul de identitate. În consecință, s-a prezentat la circumscripția de miliție de care aparținea pentru a anunța dispariția buletinului. Acolo a fost îndrumat să reclame situația la circumscripția în a cărei rază de activitate se afla stația de autobuz unde a coborît. Prezentindu-se la formațiunea indicată, i s-a spus să meargă să reclame la circumscripția de miliție în a cărei rază de activitate se afla stația unde a urcat. În felul acesta, cetățeanul respectiv a fost purtat pe drumuri, consumînd desigur un mare volum de timp.

Pentru iresponsabilitatea cu care au procedat, lucrătorii respectivi au fost traşi la răspundere cu severitate.

În relaţiile cu oamenii muncii fiecare lucrător este obligat să respecte cu cea mai mare stricteţe legalitatea socialistă. „Avînd în vedere rolul important pe care îl au organele de miliţie şi securitate — subliniază tovarăşul Nicolae Ceauşescu în raportul prezentat la Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972 — este necesar să se acorde o mai mare atenţie îmbunătăţirii în continuare a activităţii lor, combătîndu-se orice manifestare de abuz şi ilegalitate, veghindu-se cu stricteţe la aplicarea legilor, la apărarea intereselor întregului popor. Trebuie să se dezvolte şi mai mult practica pozitivă ca organele de miliţie şi securitate să informeze masele populare despre diferite cazuri de infracţiuni, să-i pună în dezbaterea colectivelor de oameni ai muncii pe cei ce încalcă legile ţării şi, totodată, să aplice cu mai multă fermitate prevederile legale împotriva infracţiunilor" [1].

În baza cerinţelor documentelor de partid, conducerea ministerului a atras atenţia cu insistenţă întregului personal să-şi desfăşoare activitatea în cea mai strictă conformitate cu cerinţele legalităţii socialiste. Trebuie spus însă că se mai întîlnesc — desigur izolat — cazuri de lucrători care nu şi-au făcut un cult din îndeplinirea în spiritul cerinţelor legalităţii a sarcinilor şi misiunilor, săvîrşind ei înşişi abuzuri şi ilegalităţi. Aşa a fost, de exemplu, cazul a doi subofiţeri de la o formaţiune de miliţie care, fiind sub influenţa băuturilor alcoolice, au invitat la postul de miliţie un cetăţean pentru a-l folosi ca martor într-o cauză penală. Avînd impresia că martorul respectiv este nesincer, subofiţerii i-au adresat injurii, apoi l-au lovit. Ambii subofiţeri au fost trecuţi în rezervă şi s-au luat măsuri de trimitere a lor în judecată.

Legalitatea socialistă a fost grav încălcată şi de către un

[1] Nicolae Ceauşescu, Raport la Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, Bucureşti, 1972, pag. 61—62.

ofiţer care a invitat o cetăţeană la sediul miliţiei pentru a fi fotografiată în vederea eliberării buletinului de identitate. Întrucît cetăţeana respectivă a refuzat să se fotografieze, ofiţerul a lovit-o de mai multe ori, provocîndu-i leziuni corporale.

Exemplele amintite atenţionează asupra necesităţii ca şefii, organele şi organizaţiile de partid să intensifice activitatea de educare a personalului în spiritul respectării cu stricteţe a legilor şi a celorlalte acte normative, al combaterii şi înlăturării hotărîte a oricăror încercări sau tendinţe spre abuzuri şi ilegalităţi. Întregul personal trebuie să înţeleagă faptul că intransigenţa şi fermitatea în aplicarea strictă a legii nu au nimic comun cu şicanarea, bruscarea sau cu alte acte de acest gen, care, în cazul cînd sînt comise, nu fac altceva decît să lovească în prestigiul Ministerului de Interne, să influenţeze negativ asupra muncii. Din contră, atitudinea şi comportarea politicoasă, dar, în acelaşi timp, exigentă, fără nici un fel de abatere de la prevederile legii, dovedesc nu numai un înalt grad de civilizaţie, ci şi o adevărată competenţă profesională.

Totodată lucrătorii Ministerului de Interne au obligaţia ca şi în cadrul relaţiilor particulare, ca cetăţeni să manifeste tact, spirit de întrajutorare, bun simţ, cinste, în aşa fel încît în nici o împrejurare să nu le fie ruşine de faptele lor, ci, dimpotrivă, să fie exemplu personal în orice împrejurare.

Desigur, aspectele concrete ale unui asemenea comportament sînt multiple şi se referă la ţinuta militară sau civilă, la comportarea în localurile publice sau în mijloacele de transport, la salut, atitudinea faţă de femei, faţă de vîrstnici etc. Trebuie spus că din aceste puncte de vedere unele cadre din ministerul nostru nu constituie exemple faţă de oamenii muncii. Astfel, un subofiţer a părăsit într-o noapte misiunea şi a mers la un restaurant unde a consumat băuturi alcoolice pînă a ajuns în stare de ebrietate. După aceea a ieşit din local şi a lovit un tînăr, trîntindu-l în stradă în văzul cetăţenilor. Apoi, în starea în care se găsea, a intrat la hotel unde a avut o comportare ireverenţioasă faţă de cetăţeni. Pentru aplanarea si-

tuației a intervenit un ofițer, dar acesta a fost amenințat de către subofițer cu pistolul.

Asemenea fapte compromit atît cadrele respective cît și unitățile din care fac parte, inclusiv Ministerul de Interne. De aceea se impune luarea celor mai severe măsuri împotriva celor care le săvîrșesc.

Deosebit de important este ca fiecare lucrător din Ministerul de Interne să respecte cu strictețe regulile de conviețuire cu colocatarii din bloc, străzi sau cartier. Datoria de a-și saluta vecinii, preocuparea nu numai de a nu-i stingheri, dar în măsura necesară de a-i ajuta, străduința ca propriile necesități legate de gospodărie sau diferite preocupări să nu-i stinjenească pe aceștia trebuie să caracterizeze comportamentul fiecărui lucrător din Ministerul de Interne.

Sfera largă a relațiilor între locatari, între vecini constituie un examen concludent al gradului de civilizație și de bunăcuviință. La un asemenea examen „cad" acei ofițeri, subofițeri și angajați civili care sînt turbulenți, care nu respectă liniștea și odihna celor din jur, care înveninează relațiile prin atitudini jignitoare, sfidătoare.

Comportarea demnă, corectă, exemplară din toate punctele de vedere cu oamenii muncii are o însemnătate deosebită, aceasta reprezentînd un indiciu al nivelului de conștiință socialistă și civilizație, constituind totodată o cale de sporire a prestigiului și autorității unităților și a lucrătorilor Ministerului de Interne în rîndul maselor de cetățeni. O astfel de atitudine va crea un climat de apropiere între cadrele din Ministerul de Interne și oamenii muncii, va duce la stabilirea și întărirea relațiilor tovărășești dintre aceștia, bazate pe stima reciprocă cea mai înaltă.

PRINCIPALELE CĂI ȘI MIJLOACE ALE ÎNTĂRIRII DISCIPLINEI MILITARE CONȘTIENTE ÎN MINISTERUL DE INTERNE

Întărirea continuă a disciplinei militare, menținerea ei la nivelul exigențelor actuale reprezintă o atribuțiune a șefilor de toate treptele. Așa cum rezultă din Regulamentul serviciului interior, în scopul îndeplinirii sarcinilor ce le revin, inclusiv pe linia întăririi disciplinei militare, șefii au obligația să se consulte cu ajutoarele lor, să asculte propunerile subordonaților și să solicite sprijinul organelor și organizațiilor de partid și de U.T.C.

În procesul cultivării și întăririi continue a disciplinei militare, șefii, organele și organizațiile de partid utilizează căi și mijloace multiple și variate, în totalitatea lor denumite sintetic *practică disciplinară*. Faptul că în unitățile și formațiunile Ministerului de Interne disciplina are un caracter conștient, că ea se bazează pe recunoașterea de către fiecare lucrător a necesității îndeplinirii îndatoririlor ce le are, conferă practicii disciplinare un conținut profund uman, care obligă la respectarea demnității personale a fiecărui ofițer, subofițer și angajat civil.

Principalele căi și mijloace folosite în Ministerul de Interne în procesul educării personalului în spiritul disciplinei militare conștiente, al ordinii regulamentare sînt următoarele :

Dezvoltarea conştiinţei socialiste — principal izvor al disciplinei liber consimţite — constituie calea principală de întărire a disciplinei. Se poate afirma fără rezerve că numai avînd o înaltă conştiinţă socialistă cadrele se pot ridica la înţelegerea profundă a însăşi esenţei disciplinei militare, a necesităţii ei, se vor identifica cu rigorile şi imperativele acesteia.

În scopul dezvoltării conştiinţei socialiste a personalului, factorii educativi din unităţi — şefii, organizaţiile de partid şi U.T.C. — trebuie să explice, prin intermediul învăţămîntului politico-ideologic, al muncii de propagandă în general, conţinutul politicii interne şi externe a partidului, caracterul ei ştiinţific, realist, să adîncească convingerile personalului asupra superiorităţii socialismului ca orînduire socială, încrederea în justeţea cauzei pentru care luptă. Este necesar, totodată, să se arate cadrelor, zi de zi, ce anume cerinţe pun documentele de partid, conducerea partidului, comandantul nostru suprem, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, în faţa Ministerului de Interne, activitate prin care personalul va înţelege şi mai clar sarcinile ce-i revin. Din documentele de partid se degajă limpede şi sarcinile ce revin Ministerului de Interne, cerinţele şi exigenţele ce se pun în faţa acestui important organ al administraţiei de stat. De aceea, explicarea unei hotărîri sau măsuri luate de partid reclamă de fiecare dată să se arate personalului care sînt sarcinile şi concluziile ce decurg pentru activitatea din fiecare compartiment al muncii. Înţelegînd în profunzime politica partidului nostru în problemele apărării securităţii statului, a ordinii publice, proprietăţii socialiste şi personale, a drepturilor şi intereselor legale ale cetăţenilor, pătrunzînd justeţea politicii sale, personalul va înţelege totodată că numai prin ordine şi disciplină regulamentară îşi poate îndeplini sarcinile şi misiunile de mare răspundere ce-i revin.

Pentru a înţelege şi mai temeinic rolul pe care îl are conştiinţa socialistă, trebuie reţinut faptul că tovarăşul ministru Ion Stănescu a ordonat că una din sarcinile principale ale întregului personal al Ministerului de Interne este de a-şi ridica conştiinţa la nivelul cerinţelor puse în faţa partidului şi a ţării

de Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971, subliniind că pentru executarea acestei sarcini este necesar să se ia măsuri de cultivare şi dezvoltare la întregul personal a spiritului militant, a calităţilor morale înaintate. Totodată, să se pună în centrul preocupărilor rezolvarea sarcinilor ce revin Ministerului de Interne din documentele Congresului al X-lea al partidului, ale Plenarei C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971, Conferinţei Naţionale a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, precum şi din celelalte documente de partid. Să se ia, de asemenea, măsuri ca în toate unităţile şi formaţiunile, personalul să-şi desfăşoare activitatea respectînd întocmai hotărîrile de partid.

La fel de importantă pentru întărirea continuă a disciplinei militare este conştiinţa morală. Aceasta presupune ca fiecare lucrător să-şi desfăşoare întreaga activitate în spiritul normelor morale ale societăţii noastre, care să fie atît de solid încorporate în conştiinţa cadrelor încît fiecare să-şi aprecieze gîndurile, faptele, acţiunile în orice împrejurare în raport cu cerinţele acestor norme şi să simtă o puternică mustrare de conştiinţă cînd sesizează în munca şi conduita sa cea mai mică abatere de la ele. Pentru a dezvolta asemenea atitudini, munca politico-educativă trebuie să determine pe toţi ofiţerii, subofiţerii şi angajaţii civili să aibă o imagine cît mai corectă despre îndatoririle morale ce le revin, să le dezvolte simţul datoriei profesionale, noţiune care sintetizează multiplele cerinţe ce decurg din necesitatea însuşirii la perfecţie a tot ce i se cere lucrătorului din Ministerul de Interne.

În numeroase prilejuri, conducerea ministerului a apreciat că ofiţerii, subofiţerii şi angajaţii civili se caracterizează printr-o înaltă ţinută morală, atît în raporturile de serviciu cît şi în relaţiile familiale şi în societate. Trebuie spus însă că sînt totuşi lucrători, puţini la număr, care au săvîrşit diferite abateri de la regulile şi normele eticii noastre socialiste, cum sînt : tendinţe de căpătuială, necinste, viaţă uşuratică şi relaţii intime în afara căsătoriei cu diferite femei, scandaluri, beţii,

atitudini nejuste față de soții, lipsă de grijă pentru educarea copiilor, lovirea subordonaților ș.a.

În proiectul de norme ale vieții și muncii comuniștilor, ale eticii și echității socialiste, elaborat de Conferința Națională a partidului din iulie 1972, se arată : „Comuniștii trebuie să manifeste cea mai înaltă intransigență împotriva concepțiilor de viață burgheze, împotriva înșelătoriei, mitei, speculei, oricăror forme de procurare a unor venituri ilicite"[1]. Trebuie spus că sînt în ministerul nostru unele cadre cu atitudini contrare acestor norme morale. Așa a fost de exemplu cazul unor ofițeri de miliție care, în loc să-și facă datoria de a veghea asupra respectării legalității socialiste, au intrat în relații cu infractorii ce lucrau în cadrul unei întreprinderi pentru colectarea metalelor și care au păgubit avutul obștesc cu peste 7 milioane lei. Ofițerii în cauză au clasat materiale informative despre infracțiunile comise, au acordat avize pentru eliberarea unor acte în favoarea elementelor infractoare, au distrus probe și au ajuns pînă acolo încît anunțau infractorii asupra acțiunilor ce urmau să fie întreprinse împotriva lor. Desigur, ofițerii respectivi au primit de la infractori diferite sume de bani și au participat la chefuri organizate de către aceștia.

Sînt, de asemenea, și alte aspecte și forme prin care unele cadre au încălcat grav normele eticii socialiste, recurgînd la realizarea unor venituri ilicite. De exemplu, un ofițer a procurat 81 de piei de ovine pe care le-a tăbăcit la un atelier particular în mod gratuit și apoi le-a comercializat.

Tendința de căpătuială, preocuparea pentru cîștiguri suplimentare prin orice mijloace sînt, așa cum subliniază documentele de partid, fapte străine moralei socialiste, concepției oamenilor muncii. Tocmai de aceea șefii, organele și organizațiile de partid au datoria să acorde toată atenția educării personalului în spiritul principiilor moralei socialiste și să întreprindă măsuri hotărîte pe linia curmării unor astfel de fapte.

---

[1] Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, București, pag. 510—511.

Normele moralei socialiste sînt încălcate de către unii ofițeri și subofițeri prin beții și relații sexuale cu diferite femei imorale. Un exemplu semnificativ îl constituie cazul unui ofițer care a fost trecut în rezervă pentru acte de imoralitate, beții și abuzuri. Acesta, fiind trimis într-o misiune, în loc să se ocupe de sarcinile profesionale, a organizat un chef cu femei, la care a antrenat și un tînăr locotenent, a întreținut relații sexuale cu o prostituată, iar cu un alt prilej a acostat într-o autogară o femeie pe care a dus-o la o cabană și, în mod forțat, a avut cu ea raporturi sexuale.

*

O altă cale cu influență directă asupra întăririi disciplinei militare o constituie îmbogățirea permanentă a culturii generale, a cunoștințelor științifice.

Cultura generală a ofițerilor și subofițerilor îi ajută să înțeleagă pe temeiuri științifice de ce este necesar să se comporte disciplinat. Cultura și cunoștințele științifice dezvoltă sentimentul răspunderii personale față de obligațiile de serviciu, fertilizează terenul pentru înțelegerea de către fiecare lucrător a necesității disciplinei militare, întărește hotărîrea și voința de a trăi și munci, de a acționa și de a se comporta în spiritul cerințelor disciplinei militare ferme.

Cu ajutorul culturii, al cunoștințelor științifice, cadrele se orientează cu mai multă ușurință în orice misiune, oricît de complicată ar fi, pătrund mai temeinic în esența cazurilor pe care le lucrează, deduc mai ușor cauzele ce se ascund în spatele efectelor, găsesc mai lesne modalități pentru elucidarea problemelor de muncă, acționează cu mai mult rafinament în fața dușmanului, ordonează gîndirea ș.a.m.d. și reușesc ca în toate aceste situații și cazuri să se comporte disciplinat.

Avînd în vedere relația directă dintre gradul de cultură al cadrelor și disciplina acestora este imperios necesar, așa cum se subliniază și în proiectul de norme ale vieții și muncii co-

muniştilor, ale eticii şi echităţii socialiste, elaborat de Conferinţa Naţională a partidului din iulie 1972, ca toţi comuniştii şi uteciştii „să-şi lărgească continuu orizontul cunoaşterii ştiinţifice şi de cultură generală, să-şi îmbogăţească mintea şi spiritul cu tot ce a creat mai de preţ geniul uman" [1]. În baza acestei cerinţe se impune ca în fiecare unitate şi formaţiune să se intensifice acţiunile menite să ducă la sporirea preocupărilor pentru desfăşurarea unei vieţi ştiinţifice şi cultural-educative mai bogate. Conferinţele tehnico-ştiinţifice, serile literare şi cele de întrebări şi răspunsuri, îmbunătăţirea muncii cu cartea şi presa, vizionarea de spectacole şi filme, organizarea unor concursuri tematice etc. sînt tot atîtea forme şi mijloace prin care se poate aduce o valoroasă contribuţie la ridicarea nivelului cultural şi ştiinţific a personalului.

Opinia colectivă, intransigentă constituie un puternic mijloc educativ de întărire a disciplinei militare. Pe de o parte, ea are un puternic efect nemijlocit asupra celui care a săvîrşit o abatere, iar pe de altă parte, constituie un prilej de întărire a climatului de exigenţă, a hotărîrii de a nu se admite, sub nici un motiv, încălcarea regulilor de conduită disciplinată. Ecoul pe care îl trezesc dezbaterile în colectiv asupra unor abateri are darul de a spori eforturile şi grija pentru prevenirea actelor de indisciplină. De fapt, aceasta este menirea unor astfel de dezbateri, fapt subliniat şi în regulament : „Dezbaterea la adunarea subofiţerilor, ofiţerilor unităţii sau subunităţii a încălcării disciplinei militare sau a ordinii publice de către un militar şi comunicarea pedepsei trebuie să constituie un prilej de judecată tovărăşească şi de afirmare a opiniei colective împotriva abaterilor săvîrşite, cu un adînc conţinut educativ" [2]. Regulamentul disciplinar stipulează faptul că adunările pentru dezbaterea colectivă a abaterilor se ordonă de către comandant

[1] Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român din 19—21 iulie 1972, Editura politică, Bucureşti, pag. 510.

[2] Regulamentul disciplinar al Forţelor Armate ale Republicii Socialiste România, art. 38.

(şef). În pregătirea şi desfăşurarea lor un rol important îl au organele şi organizaţiile de partid şi, sub conducerea lor, organizaţiile U.T.C. Cu aceste prilejuri, comuniştii — în primul rînd — trebuie să manifeste o atitudine demnă, combativă, principială şi fermă.

O formă de manifestare a opiniei publice cu reală influenţă asupra întăririi disciplinei este şi judecata în consiliile de onoare. Ca organe de judecată tovărăşească, consiliile de onoare sînt chemate să-şi intensifice activitatea atît pentru a apăra demnitatea şi onoarea ofiţerilor şi subofiţerilor cît şi pentru a judeca faptele nedemne, incompatibile cu principiile şi normele moralei socialiste, care pătează onoarea de militar, aducîndu-şi astfel contribuţia la îmbunătăţirea stării disciplinare din unităţi.

O cale importantă şi preponderentă în activitatea de întărire a disciplinei militare o constituie *munca individuală de la om la om*. Asupra necesităţii şi importanţei acestei metode atenţionează Hotărîrea Secretariatului C.C. al P.C.R. din septembrie 1971, în care se arată că „În activitatea politică un loc important trebuie să-l ocupe munca directă de la om la om, desfăşurată de către comandanţi, membrii birourilor organizaţiilor de bază şi alţi comunişti cu o pregătire politico-ideologică şi profesională corespunzătoare" [1]. Importanţa metodei muncii de la om la om derivă din faptul că, de regulă, disciplina se încalcă în mod individual, că nivelul de pregătire, trăsăturile temperamentale şi de caracter ale cadrelor nu sînt la fel, ci au particularităţi individuale. Tocmai de aceea, o condiţie esenţială a desfăşurării cu succes a muncii cu fiecare om în parte este cunoaşterea temeinică a subordonaţilor, a particularităţilor lor de temperament, a obiceiurilor şi înclinaţiilor, a trăsăturilor pozitive şi negative de caracter, precum şi a modului de comportare în diferite situaţii şi, mai ales, pe timpul îndeplinirii

[1] Hotărîrea Secretariatului C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătăţirea activităţii politico-ideologice şi de educare marxist-leninistă a personalului Ministerului de Interne şi la intensificarea pregătirii de specialitate şi militare a acestuia.

unor sarcini sau misiuni mai grele și mai complicate, care solicită efort intelectual și fizic sporit.

Munca de la om la om oferă posibilitatea de a pătrunde pe drumul cel mai scurt în intimitatea problemelor ce privesc prevenirea anumitor abateri sau combaterea unui act indisciplinat consumat. Ajutat de organizația de partid, comandantul (șeful) trebuie să asigure ca în sfera muncii individuale să fie cuprinși toți subordonații — și cei care au săvîrșit sau sînt predispuși să comită abateri — aceasta constituind o garanție a îmbunătățirii continue a stării disciplinare.

Pentru asigurarea unei discipline militare ferme o importanță majoră prezintă *perfecționarea continuă a relațiilor regulamentare dintre șefi și subordonați.*

Statornicirea și menținerea unor relații regulamentare între șefi și subordonați pe baza afirmării cu consecvență a principiilor politice și etice promovate de partid reprezintă o pîrghie politică și educativă de mare forță în întărirea stării și practicii disciplinare.

Dragostea și încrederea în subordonați, dorința și strădania de a se apropia de ei și de a și-i apropia, de a le pătrunde gîndurile, sentimentele și frămîntările, de a-i înțelege și a se face înțeleși, grija de a imprima raporturilor cu subordonații căldură și exigență sînt trăsături ce trebuie să caracterizeze profilul moral al șefilor de toate treptele.

Este important, de asemenea, de reținut că disciplina fermă, trainică nu se poate instaura prin durități sau amenințări. De exemplu, cînd un șef se adresează subordonaților pe un ton răstit, amenințător, nu poate provoca decît sentimente de nedumerire, o anumită stare de stînjeneală. La unii dintre subordonați, o asemenea practică poate provoca o stare de rezistență, de închidere în sine refractară chiar la observațiile și criticile întemeiate. Este cert faptul că șeful care substituie comanda cu amenințarea pune de la început sub semnul întrebării executarea cu simț de răspundere și cu conștiința deplinei necesități a ordinelor de către subordonați.

Practica din unități confirmă faptul că mai sînt cadre care

nu-și îndeplinesc îndatoririle la nivelul exigențelor, unele săvîrșind chiar grave abateri disciplinare. Dar nici în asemenea situații duritățile nu au ce căuta în limbajul și conduita unui șef. Dimpotrivă, calmul, tactul pedagogic, simțul măsurii sînt necesare și atunci cînd situația impune luarea unor măsuri de pedepsire.

Încălcarea demnității umane a unui subordonat are ca efect nu numai umilirea lui, ci și știrbirea a însăși disciplinei militare, ce izvorăște din conștiința cadrelor, precum și lezarea principiilor fundamentale care stau la baza activității Ministerului de Interne.

În arsenalul mijloacelor de întărire a disciplinei militare, *recompensele și pedepsele disciplinare* au un rol de mare însemnătate.

Recompensele și pedepsele, pentru a avea efect educativ, este necesar să fie temeinic fundamentate și întemeiate pe criterii riguros obiective. Numai așa se va putea asigura ca cel în cauză să trăiască sentimentul că s-a procedat just, iar ceilalți subordonați să rămînă cu convingerea că șeful este un om drept : a recompensat pentru că subordonatul respectiv a meritat pe deplin sau a pedepsit pentru că a trebuit să pedepsească.

Recompensa influențează nemijlocit conștiința subordonaților, stimulîndu-i, mobilizîndu-i în îndeplinirea conștiincioasă a sarcinilor și misiunilor. Recompensa își atinge însă scopul educativ numai dacă este acordată pentru merite reale ; acordarea pe nedrept a unei recompense, numai pentru simpla îndeplinire a îndatoririlor de serviciu, are influențe negative atît asupra celui recompensat fără merite deosebite, dar mai ales asupra celorlalți subordonați. O asemenea practică nu asigură emulația și subordonații ajung la concluzia dăunătoare că „nu este nevoie să se depună eforturi sporite, deoarece șeful este mulțumit și așa, el acordă recompense și pentru cît se face, fără prea multă oboseală". De aceea este necesar ca recompensele să se acorde, de regulă, numai atunci cînd subordonatul respectiv depune eforturi susținute, cînd își concentrează în-

treaga energie și pricepere pentru îndeplinirea sarcinilor și misiunilor. Trebuie avut, de asemenea, în vedere să nu se facă abuz de recompense, deoarece semnificația lor se deteriorează, forța lor educativă, mobilizatoare slăbește.

În procesul întăririi disciplinei se folosesc și *pedepsele disciplinare*, ca mijloc de constringere a celor care încalcă regulile și ordinea stabilită. Eficacitatea educativă a pedepsei se asigură atunci cind este dată cu discernămînt, după ce abaterea a fost analizată în profunzime și cercetată cu grijă în lumina faptelor, ținîndu-se seama de întreaga muncă și comportare a celui în cauză.

Regulamentul disciplinar precizează că orice pedeapsă trebuie să corespundă gradului de vinovăție și gravității abaterii săvîrșite. La stabilirea ei, șeful trebuie să aibă în vedere caracterul abaterii, condițiile în care s-a produs, conduita anterioară, măsura în care abaterea respectivă a prejudiciat munca, dacă a fost săvîrșită conștient sau inconștient, precum și dacă cel vinovat înțelege sau nu urmările negative posibile ale abaterii sale. Întotdeauna, pedeapsa trebuie să fie individuală ; regulamentul interzice aplicarea de pedepse colective. Este, de asemenea, important ca cei pedepsiți să nu fie izolați de colectiv, ci antrenați în continuare în acțiuni și misiuni și ajutați în îndeplinirea lor.

Folosirea cu pricepere a drepturilor regulamentare — indiferent dacă e vorba de acordarea de recompense sau aplicarea de pedepse — este o activitate foarte importantă. Șefii nu trebuie să se călăuzească după impulsuri și impresii de moment, după sentimente de simpatie sau antipatie. Recomandarea „așteaptă pînă îți trece primul entuziasm în fața unei fapte frumoase și apoi acordă recompensa ; așteaptă să-ți treacă prima supărare, să te calmezi și apoi pedepsește pe subordonatul care a greșit" se impune a fi avută permanent în vedere.

Exigența și controlul constituie, de asemenea, mijloace importante ale întăririi disciplinei și ordinii militare.

În virtutea îndatoririlor ce le au și în același timp a drepturilor cu care sînt învestiți, șefii sînt datori să manifeste exi-

gență față de subordonați. A fi exigent înseamnă a pretinde îndeplinirea cu strictețe a prevederilor regulamentelor, executarea întocmai și la timp a ordinelor și dispozițiunilor ; înseamnă a vedea la timp cea mai mică greșeală și a o combate pe loc, a pretinde subordonaților ca fiecare misiune sau sarcină să fie executată în condiții cît mai bune. Înalta exigență este o puternică armă împotriva formalismului, mijlocul cel mai eficace de combatere a neglijenței și superficialității, de prevenire a abaterilor.

O formă de manifestare a exigenței este *controlul* îndeplinirii ordinelor. Fără a institui o tutelă asupra subordonaților, șefii au obligația de a verifica modul concret cum a fost înțeles ordinul, care este atitudinea subordonaților față de muncă, dacă au capacitatea de a învinge greutățile impuse de complexitatea unei acțiuni, dacă dovedesc inițiativă. Executarea cu regularitate, nu sporadic, a controlului cultivă spiritul de ordine și disciplină, previne manifestările de formalism, de superficialitate, tendința de a tergiversa îndeplinirea unei misiuni sau lucrări. Efectuat sistematic, controlul devine un factor de sporire a responsabilității subordonaților în îndeplinirea misiunilor încredințate, le stimulează energiile creatoare, îi educă în spiritul exigențelor disciplinei militare.

Exemplul personal este una din principalele căi ale înfăptuirii disciplinei militare în rîndul subordonaților.

Încă în primii ani ai făuririi armatei noastre socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia : „Ofițerii sînt chemați să întărească ordinea și disciplina militară în unități și subunități și, de aceea, în primul rînd ei trebuie să fie exemple de disciplină și comportare morală" [1].

Practica îndelungată din unități a demonstrat că un șef cu o bună pregătire politico-ideologică, temeinic pregătit profesional, competent în funcția încredințată și, în același timp, modest, principial, atent față de nevoile subordonaților, cu o ținută (militară sau civilă) impecabilă, punctual și corect în tot

[1] Arhiva M.F.A., fondul D.S.P.A., dosar nr. 13, fila 18.

ceea ce face, clar și precis în indicațiile și ordinele pe care le dă constituie model pentru subordonați.

Condițiile muncii sînt de așa natură încît subordonații își îndreaptă privirile zilnic, aproape clipă de clipă, spre șefii lor și se străduiesc să le urmeze exemplul. De aceea, conduita ireproșabilă, înalta disciplină a șefilor au o puternică influență pozitivă, duc la întărirea spiritului de disciplină și ordine în rîndul subordonaților.

Conduita exemplară în îndeplinirea îndatoririlor ce le revin, în viața lor cotidiană, în unitate și în afara ei și exercitarea pe această cale a unei puternice înrîuriri asupra subordonaților reprezintă pentru șefi nu numai o îndatorire etică, ci și una obligatorie, regulamentară. „Comandantul (șeful) trebuie să fie exemplu de moral ridicat, de vigoare fizică, de îndeplinire la timp și întocmai a jurămîntului militar, a ordinelor și a prescripțiunilor regulamentare, de conduită ireproșabilă în toate împrejurările, de spirit de inițiativă și curaj al răspunderii“ [1].

Trebuie spus că exemplul personal al șefilor de pe toate treptele are un rol hotărîtor pentru întărirea disciplinei, atît în rîndul cadrelor mai vîrstnice, cît și, mai ales, asupra tinerelor cadre care sînt repartizate an de an în unități.

Sosirea într-o unitate a unor tineri ofițeri și subofițeri după absolvirea școlii este momentul în care iau contact nemijlocit cu ceea ce înseamnă, de fapt, cariera căreia i s-au dedicat. Acum tînărul ofițer sau subofițer este pus în situația de a întreprinde acțiuni, de a lua măsuri, de a trage concluzii. De aceea, încă din acest moment, precum și pe parcurs, tînărul respectiv trebuie să vadă în fiecare șef și coleg mai vîrstnic un exemplu viu de ceea ce înseamnă a fi disciplinat, competent, exigent, principial, sincer și drept, patriot înflăcărat, activist conștiincios al partidului și statului.

Trebuie menționat însă că au fost și diferite cazuri cu totul

[1] Completare la Regulamentul serviciului interior al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, art. 4.

izolate, aproape singulare, cînd unii ofițeri au săvîrșit fapte reprobabile. Așa a fost cazul unui fost ofițer care și-a procurat o matriță în scopul de a confecționa la domiciliu nasturi pentru a-i comercializa, iar un altul și-a procurat în afara căilor legale diferite materiale de construcții. Desigur, acești ofițeri au constituit exemple negative pentru subordonați, încetînd a mai constitui model pentru aceștia.

Gravitatea săvîrșirii unor abateri de către cei care au de fapt obligația morală și regulamentară să constituie exemple pozitive, demne de urmat, are o influență negativă asupra stării disciplinare. Săvîrșind ei înșiși abateri, nu mai pot avea tăria morală să tragă la răspundere cu toată exigența pe subordonați, fapt ce influențează defavorabil starea disciplinară. Pentru evitarea unor asemenea situații se impune cu necesitate imperativul ca toți șefii, indiferent de treapta ierarhică pe care se află, să facă totul pentru a se înscrie în cerințele regulamentare și etice de a fi exemplu personal pentru subordonați în orice împrejurare, aceasta constituind una din principalele garanții ale întăririi disciplinei militare în compartimentele de muncă pe care le conduc.

*

Din tema tratată rezultă, ca o concluzie generală, faptul că una dintre problemele de strictă actualitate, cu o mare rezonanță practică, o constituie întărirea continuă a disciplinei militare în toate unitățile și formațiunile Ministerului de Interne. De aceea, disciplina militară trebuie privită de întregul personal ca un factor vital, de însemnătate hotărîtoare pentru îndeplinirea ireproșabilă a misiunilor de înalt patriotism care sînt încredințate de conducerea partidului și statului Ministerului de Interne.

CUPRINSUL